Η μεταπολεμική εξέλιξη των σχέσεων Ελλάδος-Αλβανίας

ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΗ ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΗ

ΜΟΝΑΧΟ. Ο κοινωνιολόγος, Χόρτ Ντύτερ Τόπ, αρμόδιος επί θεμάτων Αλβανίας και Βουλγαρίας στο Ινστιτούτο του Μονάχου για νοτιοανατολικές έρευνες δημοσίευσε σε επιστημονικό περιοδικό το ακόλουθο άρθρο για την εξέλιξη των σχέσεων Ελλάδος — Αλβανίας, θιγόμενες κυρίως σε αλβανικές πηγές.

«Πόσο σημαντικές είναι οι διαφοροποιήσεις στις σχέσεις Αθηνών — Τιράνων αποκαλύπτει, μία ιστορική αναδρομή στις σχέσεις μεταξύ των δύο χωρών από του 1945 μέχρι σήμερα. Η Αλβανία και η Ελλάδα συνήψαν, διπλωματικές σχέσεις το πρώτον κατά το έτος 1971. Μέχρι τότε η Αθήνα υπεστήριξε την άποψη ότι νομικώς οι δύο χώρες ευρίσκονταν σε κατάσταση πολέμου, διότι η Αλβανία κατά την περίοδο της κηρύξεως του πολέμου από την Ιταλία έναντίον της Ελλάδος, τον Οκτώβριο του 1940 αποτελούσε τμήμα του βασιλείου της Ιταλίας. Ως γνωστόν το Αλβανικό Στέμμα παρεδόθη το 1939 στον βασιλιά της Ιταλίας Βίκτωρ Εμμάνουελ. Αντιθέτως τα Τίρανα αμφισβητούσαν, κάθε αυθαίρετο νομικό δεσμό και κληρονομική σχέση της Αλβανίας προς την Ιταλία και ως εκ τούτου δεν ήταν δυνατό να υφίσταται έμπολεμος κατάσταση μεταξύ Αλβανίας και Ελλάδος.

Το βασικό σημείο αυτής της νομικής διαμάχης αποτελεί το Ελληνικό αίτημα, ότι δηλαδή πρίν από την σύναψη των διπλωματικών σχέσεων να υπογραφεί, ένα σύμφωνο ειρήνης μεταξύ των δύο χωρών.

Σ' αυτό ήθελε η Αθήνα να υπογραμμίσει τις διεκδικήσεις της σχετικά με την Βόρειο Ήπειρο, μία περιοχή στα Νότια της Αλβανίας. Τα Τίρανα επέμειναν όμως στην νομική τους άποψη και απέρριπταν διαπραγματεύσεις με σκοπό ένα σύμφωνο ειρήνης.

Για την Ελληνική μειονότητα στην Βόρειο Ήπειρο δεν υπάρχουν επίσημα στοιχεία, σύμφωνα με Αλβανικές πηγές. Πηγές του εξωτερικού υπολογίζουν ένα πληθυσμό μεταξύ 30 ως 80 χιλιάδες. Παραχωρήθηκαν όμως στην Ελληνική μειονότητα αμέσως μετά το τέλος του Παγκοσμίου Πολέμου από την ηγεσία του κόμματος και του κρατους της Αλβανίας ωρισμένα πολιτικά δικαιώματα. Από το 1945 εκδίδεται στο Αργυρόκαστρο, το κέντρο του Ελληνισμού, τρείς φορές την εβδομάδα η εφημερίδα «ΛΑΙΚΟ ΒΗΜΑ» σάν όργανο του Δημοκρατικού Μετώπου. Εκτός τούτου δημοσιεύονται σχολικά κείμενα σε Ελληνική γλώσσα. Βεβαίως δεν υπάρχουν άριθμοί που να αποδεικνύουν αν και πόσα Ελληνικά σχολεία υπάρχουν, δηλαδή κατά πόσον οι Ελληνόπαιδες διδάσκονται Ελληνικά στα Αλβανικά σχολεία. Δεν είναι επίσης γνωστό αν υπάρχουν ραδιοφωνικά και τηλεοπτικά προγράμματα στην Ελληνική γλώσσα. Κυρίως όμως δεν μπορεί να καθορισθεί λόγω ελλείψεως σχετικών στοιχείων αν η Ελληνική μειονότητα στην Βόρειο Ήπειρο είναι αριθμητικώς τόσο μεγάλη ή τόσο σημαντική, ώστε να δικαιολογεί εθνολογικώς τις εδαφικές διεκδικήσεις των Αθηνών. Αυτές οι εδαφικές διεκδικήσεις παρεμποδίζαν επί χρόνια την αποκατάσταση κανονικών διπλωματικών σχέσεων μεταξύ Ελλάδος και Αλβανίας. Εδώ προστέθηκαν και άλλα εμπόδια, όπως η αλβανική υποστήριξη για τους Έλληνες κομμουνιστές στην περίοδο του εμφυλίου πολέμου, καθώς και οι εκατέρωθεν παραδιάσεις των συνόρων, που ήταν στην ημερησία διάταξη το τέλος της 10ετίας, του '60. Παρ' όλα αυτά υπήρξαν κατά την δεκαετία του '50 προσπάθειες διευθετήσεως των σχέσεων μεταξύ των δύο χωρών.

Μεταξύ του 1956 και του 1964 επαναπατρίσθηκαν 556 Έλληνες, που λόγω του εμφυλίου πολέμου είχαν μείνει στην Αλβανία με την μεσολάβηση των Η.Ε. και του Ερυθρού Σταυρού. Κατά την διάρκεια αυτών των μετακινήσεων έπιπλε η πρώτη απ' ευθείας επαφή μεταξύ αντιπροσωπειών των δύο Κυβερνήσεων επί αλβανικού εδάφους. Αλλά και προηγουμένως επετεύχθηκαν συμφωνίες σε χαμηλό επίπεδο, όπως π.χ. για την εκκαθάριση ναρκοπεδίου στην περιοχή πλησίον της Κέρκυρας ή για την βοήθεια του Αλβανικού Ερυθρού Σταυρού σε ελληνικές σεισμογενείς περιοχές κ.λ.π. Ένα πρώτο βήμα για την σύναψη εμπορικών σχέσεων έγινε στις αρχές του 1957, όταν ο Έλληνας βουλευτής Μπρεδήμας επισκέφθηκε πολιτιστικά κέντρα της ελληνικής μειονότητας της Αλβανίας και έγινε ακολούθως δεκτός απ' τον Αλβανό αναπληρωτή υπουργό Εξωτερικού Εμπορίου.

Μετά την ρήξη με τη Μόσχα το 1961 προσπάθησαν τα Τίρανα να επεκτείνουν και να βελτιώσουν τις εξωτερικές τους σχέσεις. Αυτές οι προσπάθειες άφορούσαν και τις σχέσεις με την Ελλάδα. Σέ τρείς γύρους συνομιλιών διαπραγματεύτηκαν αντιπροσωπείες των δύο χωρών τις δυνατότητες συνάψεως διπλωματικών σχέσεων. Οι συνομιλίες έγιναν στη Βιέννη, στο Παρίσι και στο Βουκουρέστι, μεταξύ των έτων 1962 και 1964. Δεν είχαν όμως επιτυχία λόγω της προαναφερείσης, αφ' ενός εμμονής της Ελληνικής πλευράς για ένα σύμφωνο ειρήνης, δηλαδή τις «Ελληνικές εδαφικές» διεκδικήσεις και αφ' ετέρου τις αμετακίνητες θέσεις της Αλβανικής κυβερνήσεως σ' αυτό το θέμα.

Το Μάρτιο του 1966 εξήτασε το Ελληνικό Εμπορικό Επιμελητήριο μέσω Παρισίων τις δυνατότητες για μιά συμφωνία με την Αλβανία, αλλά μετά 4 χρόνια, τον Ιανουάριο του 1970 επετεύχθη συμφωνία μεταξύ του Ελληνικού και του Αλβανικού Εμπορικού Επιμελητηρίου. Η διάρκεια της συμβάσεως ήταν δύο χρόνια και προέβλεπε διμερείς ανταλλαγές προϊόντων αξίας 200 εκατομμυρίων δολλαρίων έκάστης. Αυτό το πρώτο βήμα στην οδό της διευθετήσεως των σχέσεων ακολούθησαν το 1970 αρκετές χειρονομίες καλής θελήσεως και από τις δύο πλευρές. Όπως μία πρόσκληση του Ελληνικού προς το Αλβανικό Εμπορικό Επιμελητήριο, να επισκεφθεί την Αθήνα, ή επανασύνδεση του από το 1940 διακεκομμένων τηλεγραφικού και τηλεφωνικού δικτύου, καθώς και η επίσκεψη Αλβανών επιστημόνων τον Μάιο του 1970 στην Αθήνα, με την ευκαιρία του Β' Συνεδρίου της Διεθνούς Εταιρείας Νοτιοανατολικών Ευρωπαϊκών Σπουδών.

Την 6η Μαΐου 1971 συμφώνησαν η Αλβανία και η Ελλάδα, την σύναψη διπλωματικών σχέσεων και την ανταλλαγή Πρεσβευτών, αφού προηγουμένως είχαν διαπραγματευθεί επί 6 μήνες οι μόνιμοι αντιπρόσωποι της Αλβανίας και της Ελλάδας στα Η. Ε. Βιτσιώρης και Μπαχόλιν. Η Αθήνα υπεχώρησε στο αίτημά της για ένα σύμφωνο ειρήνης, δηλαδή για τις εδαφικές διεκδικήσεις. Η ετοιμότητα συνεννοήσεως βασιζόταν, τόσο από Ελληνικής, όσο και από Αλβανικής πλευράς, σε λόγους διεθνούς σημασίας. Το στρατιωτικό καθεστώς των Αθηνών επιθυμούσε λόγω της αποστάσεως που τηρούσε απέναντί του η Δυτική Ευρώπη, να βελτιώσει τις σχέσεις του με τις κομμουνιστικές χώρες, κυρίως με τις γειτονικές, Αλβανία και Βουλγαρία. Η Αλβανία εξ άλλου άρχισε το 1969 με την αποκατάσταση των διπλωματικών σχέσεων για να σταθεροποιήση την θέση της επί διεθνούς επιπέδου, όπου είχαν βεβαίως προτεραιότητα ή ρύθμιση των σχέσεων με τις γειτονικές χώρες. Έτσι παράλληλα, με την ανταλλαγή Πρεσβευτών με την Ελλάδα, βελτιώνονται τον Φεβρουάριο του 1971 οι διπλωματικές σχέσεις με το Βελιγράδι σε επίπεδο Πρεσβευτών.

Μεταξύ Ελλάδος και Αλβανίας υπεγράφη το 1972 μία εμπορική συμφωνία για το χρονικό διάστημα 1973—1975. Η υπογραφή της πρώτης αυτής συμφωνίας σε κυβερνητικό επίπεδο, από την εποχή της συνάψεως διπλωματικών σχέσεων, έλαβε χώρα στα Τίρανα. Στοιχεία για το περιεχόμενό της δεν έγιναν γνωστά από Αλβανικής πλευράς, ούτε επίσης γνωστοποίησαν τα Τίρανα άν υπεγράφη το 1976, μία νέα συμφωνία ή δεν παρετάθη σιωπηρά η συμφωνία του 1972.

Στις αρχές του 1977 επισκέφθηκαν εκπρόσωποι διαφόρων Ελληνικών Εμπορικών Επιμελητηρίων την Αλβανία. Τον Μάρτιο του 1977 ήλθε στην Αθήνα επικεφαλής μιάς οικονομικής αποστολής ο Αλβανός Υπουργός Εμπορίου Μεντίν Χότζα. Αποτέλεσμα αυτής της επισκέψεως ήταν μιά συμφωνία για την προστασία των φυτών στις ακριτικές περιοχές και μιά συμφωνία για την πρόληψη και καταπολέμηση μεταδοτικών νόσων στις ακριτικές περιοχές.

Η Ελληνοαλβανική εμπορική κίνηση έχει αύξηθή σημαντικά από το 1971 και εδώ βέβαια έχει παίξει ένα ρόλο ή ετήσια συμμετοχή της Αλβανίας στην Διεθνή Έκθεση Θεσ)νίκης. Σύμφωνα με το περιοδικό των Αλβανών εξορίστων «ΣΠΕΝΤΡΕΣΑ ΣΚΙΠΤΑΡ» που εκδίδεται στο Παρίσι, έφθασαν το 1977 οι Ελληνοαλβανικές εμπορικές σχέσεις το ύψος των 21 εκατομμυρίων δολλαρίων. Η Ελλάδα εξάγει κυρίως βαμβάκι και προϊόντα σιδήρου, ή Αλβανία χημικά προϊόντα, πίσσα και ήλεκτρική ενέργεια.

Μετά τη σύναψη διπλωματικών εμπορικών σχέσεων ακολούθησαν και οι πολιτιστικές σχέσεις. Τον Μάϊο του 1977 έλαβε χώρα στην Αθήνα ή εβδομάδα του Αλβανικού κινηματογράφου και μιά έκθεση Αλβανικού βιβλίου. Εντύπωση δημιούργησε εδώ το γεγονός ότι τα κινηματογραφικά έργα έφεραν Ελληνικούς υποτίτλους.

Το μεγαλύτερο μέχρι τώρα γεγονός στις πολιτιστικές ανταλλαγές απετέλεσε ή ημέρα της Ελληνικής λογοτεχνίας που έλαβε χώρα στα Τίρανα και διοργανώθηκε από τον Αλβανικό Σύνδεσμο Λογοτεχνών και Καλλιτεχνών με την συνεργασία της Αλβανικής Επιτροπής για φιλικές και πολιτιστικές σχέσεις με το εξωτερικό. Στο τέλος αυτής της εκδηλώσεως έλαβε χώρα ένα βραδυνό Ελληνικής ποιήσεως με απαγγελίες ποιημάτων. Τον πανηγυρικό λόγο, γύρω από την κλασσική και σύγχρονη Ελληνική ποίηση, εξεφώνησε ο Αλβανός ποιητής Λάτσα Σιλίκι ο οποίος είναι μέλος του Προεδρείου του Αλβανικού Συνδέσμου Συγγραφέων Καλλιτεχνών. Μεταξύ των προσκεκλημένων ήταν επίσης γνωστοί εκπρόσωποι της Ελληνικής καλλιτεχνικής ζωής. Ο Αλβανικός Τύπος έδωσε μεγάλη δημοσιότητα σ' αυτή την εκδήλωση. Το περιοδικό «ΜΕΝΤΟΡΙ», όργανο του Συνδέσμου Αλβανών Συγγραφέων Καλλιτεχνών, δημοσίευσε το λόγο του Σιλίκι καθώς και διάφορα Ελληνικά ποιηματα μεταφρασμένα στην Αλβανική. Αυτή η σχετικά μεγάλη υποδοχή μιάς ξένης και Δυτικά προσανατολισμένης λογοτεχνίας, αποτελεί κάτι το νέο για την Αλβανική δημοσιογραφία.

Στις 18 Ιανουαρίου 1978 έλαβε χώρα στην Αθήνα ένα συνέδριο γύρω από την εξέλιξη της Αλβανικής λογοτεχνίας με απαγγελίες Αλβανικών ποιημάτων. Τον Αύγουστο του 1977 επισκέφθηκε το Ελληνικό συγκρότημα «Μαρινέλα» την Αλβανία και μετά από παραστάσεις στα Τίρανα και στο Ντουρέζι παρουσιάστηκε και στο Αργυρόκαστρο περιοχή της Ελληνικής μειονότητος. Δυο μήνες αργότερα ταξίδευσε το κρατικό Αλβανικό συγκρότημα Δημοτικών τραγουδιών και χορών επί δύο εβδομάδες διακοπές.

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛΙΔΑ

Τυπογραφείον Καλλιτεχνικό
"ΣΑΜΑΡΤΖΗ"
ΕΝΤΥΠΑ - ΜΠΛΙΕΤΤΑ
ΑΓΓΕΛΤΗΡΙΑ ΓΑΜΩΝ
ΕΥΡΩΠΗΣ
Αγ. Ανδρέου 61 (εντός της στοάς)
Τηλ. 275-505 ΠΑΤΡΑΙ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
Κ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΚΟΡΙΝΘΟΥ 251
★
Έχει να σάς παρουσιάσει ό,τι καλλίτερο υπάρχει στην Ελληνική και ξένη μόδα γιά τη χειμερινή περίοδο.
Κουστούμια ΜΗΝΑΙΔΗ — ΦΩΤΙΑΔΗ και όλων των καλλιτέρων Ελληνικών εργοστασίων σε τιμές αυστηρώς ηλεγμένες.
Κουστούμια Κοτλέ, Σακκάκια Δερματέξ, Πλεκτά, υποκάμισα των καλλιτέρων εργοστασίων και γενικά ό,τι χρειάζεται ό άνδρας.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ 251 ΠΑΤΡΑΙ

ΟΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ

Οι «Έρυθρές Ταξιαρχίες» και η «φιλοσοφία» τους

«Ο δρόμος της κοινωνικής αλλαγής περνάει από τη βία»

ΠΩΣ ΙΔΡΥΘΗΣΑΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΡΕΝΑΤΟ ΚΟΥΡΤΣΙΟ

ΡΩΜΗ. Ο Ρενάτο Κούρτσιο, ο 36χρονος γενειοφόρος με τη φαινομενικά ήρεμη έκφραση, είναι το γνωστότερο και το πιο δραστήριο μέλος των «Ερυθρών Ταξιαρχιών», της εξτρεμιστικής οργανώσεως που συντάραξε την Ιταλία με την απαγωγή του πρώην πρωθυπουργού Χριστιανοδημοκράτη ηγέτη Άλντο Μόρο.

Ο ίδιος ο Κούρτσιο δεν έχει παίξει άμεσο ρόλο στην απαγωγή. Βρίσκεται στη φυλακή εδώ και δυό χρόνια. Έκανε την μοναδική δημόσια εμφάνισή του μέσα στο σιδερένιο κλουβί της αίθουσας του δικαστηρίου, όπου αυτός και οι έντεκα συγκατηγορούμενοί του κλείστηκαν κατά τη διάρκεια της δίκης τους στο Τορίνο.

Αν σταθούμε για λίγο κι' ερευνήσουμε τη ζωή του και τη ζωή των συγκατηγορουμένων του, θα πάρουμε μιά ιδέα για το τρόπο με τον οποίο οι κοινωνικές και πολιτικές συνθήκες δημιούργησαν κατά τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια στην Ιταλία μιά γενιά εξτρεμιστών. Είναι νέοι, άνδρες και γυναίκες, που παρά το γεγονός ότι θέλουν να λέγονται δηαδή της αριστερής ή της δεξιάς, πιστεύουν ότι ο δρόμος της βίας είναι ο μοναδικός που οδηγεί στην αλλαγή.

Ο Κούρτσιο ίδρυσε τις Ερυθρές Ταξιαρχίες μαζί με άλλους συντρόφους του, πρίν από δέκα χρόνια, στο Μιλάνο. Προικισμένος φοιτητής της Κοινωνιολογίας, παντρεμένος με μιά συνάδελφό του είναι προϊόν των ταραγμένων χρόνων της εξεγέρσεως των φοιτητών στην Ευρώπη στα τέλη της δεκαετίας του 1960. Τότε που στο Παρίσι οι φοιτητές κατέλαβαν το πανεπιστήμιο της Σορβόννης και χτυπήθηκαν, με τους αστυνομικούς. Στην Ιταλία οι φοιτητές, άρχισαν κι' αυτοί να συγκρούονται με την αστυνομία στους περιβόλους των σχολών τους.

Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΒΙΑΣ

Η φοιτητική επανάσταση της δεκαετίας του '60 δεν ταρακούνησε το κατεστημένο της Δυτικής Ευρώπης. Το χτύπημα δεν δόθηκε στην «άρχουσα τάξη», όπως έλπιζαν οι φοιτητές, αλλά στους ίδιους τους επαναστάτες, που απομονώθηκαν άκόμη περισσότερο.

Ο Κούρτσιο φοιτούσε στό Πανεπιστήμιο του Τρέντο. Διάλεξε το Τρέντο, γιατί το Πανεπιστήμιο εκεί ήταν καινούργιο, χωρίς πολλά παραδοσιακά στοιχεία και με ένα πολύ γερό τμήμα κοινωνιολογίας. Ο Ρομπέρτο Όνιμπένε, ο Άλμπέρτο Φραντσεσκίνι ο Προσπέρο Γκαλλινάρι και άλλα μέλη των Ερυθρών Ταξιαρχιών—οί περισσότεροι από τους όποίους προέρχονται από μεσοαστικές οικογένειες — φοιτούσαν κι' αυτοί σε διάφορα Πανεπιστήμια της Βόρειας Ιταλίας.

Σύντομα ο Κούρτσιο έγινε επαναστάτης. Έπαιρνε μέρος σε διαδηλώσεις και εξέδιδε ένα εξτρεμιστικό περιοδικό. Όλοι γνώριζαν ότι ξυπνούσε στις έξι το πρωί και ότι διάβαζε Μάρξ. Λένιν Μάο, Τσε Γκουεβάρα, Σάρτρ και Χέρμπι Μαρκούζε. Έγινε κομμουνιστής, αλλά βρήκε ότι το Ιταλικό Κομμουνιστικό Κόμμα είναι άχρωμο. Πήρε μέρος σε μιά άκαμπη προσπάθεια ίδρύσεως ενός κινεζόφιλου κόμματος. Δεν του άρεσε ή πολιτική βία. Όλοι ήξεραν ότι ήταν απλώς θεωρητικός και δεν έπαιρνε μέρος στις συγκρούσεις. Έλεγε ότι δεν είχε έλθει άκόμη ή ώρα της βίας.

ΠΩΣ ΕΓΙΝΕ ΑΝΤΑΡΤΗΣ

Αργότερα, όμως, μετέφερε την θεωρία στην πράξη προσπαθώντας να διασώσει τις ιδέες του στις φτωχές άνροτικές περιοχές της Νότιας Ιταλίας. Έπαιρνε μέρος στις διαδηλώσεις μαζί με τους εργάτες και είδε μιά μέρα την αστυνομία να χτυπ δύο απ' αυτούς. Τότε κατάλαβε ότι ή βία ήταν ό μόνος τρόπος για να φθάσει στον σκοπό του, στην αντικατάσταση δηλαδή του «καταπιεστικού» καπιταλιστικού συστήματος με μιά κομμουνιστική «κοινωνία ελεύθερων και ίσων ανθρώπων» όπως έγραψε μετά από χρόνια στη μητέρα του.

Σε μιά συνέντευξη που έδωσε από τη φυλακή στό Ιταλικό εβδομαδιαίο περιοδικό «Ευρωπέο», ο Κούρτσιο τόνισε ότι οί αντάρτες των πόλεων είναι εκείνοι που πρέπει να κάνουν ένοπλο αγώνα. στα πλαίσια της πάλης των τάξεων, επειδή το προλεταριάτο της Δυτικής Ευρώπης δεν είναι άκόμη άρκετά ώριμο για να εξεγερθεί.

Αντέδρασε με μιά δριμεία κριτική στον «ιστορικό συμβιβασμό» που διακήρυξε το Ιταλικό Κ.Κ. Κάλεσε δε την αριστερά να προχωρήσει σε μιά «ιστορική διάσπαση» και να διακόψει κάθε σχέση με τις «καταπιεστικές τάξεις». Πρωταρχικός σκοπός των Ερυθρών Ταξιαρχιών είναι να διακόψουν την πολιτική συνεργασία μεταξύ Κομμουνιστών και Χριστιανοδημοκρατών. Μακροπρόθεσμος σκοπός τους είναι να καταλύσουν τους θεσμούς του καπιτεστημένου.

Στις Ερυθρές Ταξιαρχίες έχουν ενταχθεί νεαροί Ιταλοί, πού, όπως ο Κούρτσιο, γύρισαν τις πλάτες τους στην κοινωνία ή ένιωσαν ότι το κοινωνικό σύνολο τους περιφρόνησε. Είναι όλοι όσοι επέζησαν από τις μάχες μεταξύ φοιτητών και αστυνομίας.

Έτσι, ο Κούρτσιο ανήκει στη γενιά της δεκαετίας του '60, που άλλαξε ξαφνικά πορεία. Σύμφωνα με ένα βιβλίο του Αλεσσάντρο Σίλι, σχετικά με την καταγωγή της Ιταλικής τρομοκρατίας, ο Κούρτσιο είναι νόθος, μεγάλωσε κοντά στη δυναμική μητέρα του, που την υπεραγαπά και εξακολουθεί να της γράφει. Τα παιδικά του χρόνια δεν ήταν καθόλου δυστυχισμένα. Στο Πανεπιστήμιο ερωτεύθηκε μιά συμφοιτήτριά του. κόρη ενός εμπόρου από το Τρέντο. και την παντρεύτηκε. Ο Κούρτσιο ήταν καθολικός, το ίδιο και ή γυναίκα του.

Σύντομα όμως έπαψαν να ενδιαφέρονται γιά τη θρησκεία. Η γυναίκα του, ή Μάρα έπαιξε άσ γότερα ενεργητικό ρόλο στις Ερυθρές Ταξιαρχίες, έως ότου οκοτώθηκε κατά τη διάρκεια μιάς συμπλοκής με την Αστυνομία.

Εκείνο που διαφαίνεται καθαρά στό βιβλίο του Σίλι, είναι ή μοιραία σύγκρουσι του νεαρού ζεύγους με την Αστυνομία, μόλις αποφάσισαν να χησιμοποιήσουν βία γιά να φθάσουν στό σκοπό τους.

Όταν συνελήφθησαν γιά πρώτη φορά, το 1971, ζούσαν στό Μιλάνο. Έγινε έρευνα στό δια μέρισμά τους. Ο Κούρτσιο έχασε τη δουλειά που είχε κλείσει με έναν εκδοτικό οίκο. Μετακόμισαν σε ένα άλλο διαμέρισμα και κράτησαν μυστική τη διεύθυνσή τους, άκόμα και από τους φίλους τους. Πέρασαν στην παρανομία και άμέσως μετά ίδρυσαν τις Ερυθρές Ταξιαρχίες. Τα Μάρτιο του 1972 διέκοψαν κάθε επαφή τους με τη μητέρα του και τους συγγενείς της.

ΟΙ ΑΠΑΓΩΓΕΣ

Οί πρώτες τρομοκρατικές πράξεις των Ερυθρών Ταξιαρχιών ήταν τοποθετήσεις βομβών σε κτίρια και οί απαγωγές. Ελευθέρωναν τα θύματά τους ζωντανά γιά να εξοικονομήσουν χρήματα με το σκοπό να αγοράσουν όπλα. Καμμιά σχέση δεν είχαν όλα αυτά με τις πρόσφατες στυγνές δολοφονίες που κατά καιρούς άνέλαβε ή οργάνωσή τους.

Ένα από τα αναπάντητα ερωτήματα τώρα, είναι αν ο Κούρτσιο εξακολουθεί από τη φυλακή να είναι ο αρχηγός της οργανώσεως που ίδρυσε. Πολλοί πιστεύουν ότι εξακολουθεί να καίρει εκτιμήσεως εκ μέρους των συντρόφων του, αλλά ότι ή αρχηγία βρίσκεται τώρα στα χέρια άλλων.

Είναι γνωστό ότι, τόσο αυτός όσο και οί σύντροφοί του. που βρίσκονται στη φυλακή μαζί του ήμειναν έκπληκτοι όταν πληροφορήθηκαν την απαγωγή του Μόρο. Είχαν εκφράσει την έκπληξη τους σε παλιότερα, όταν έπιαναν ότι δολοφονήθηκε ένας δεξιοπτικός της αστυνομίας και την εύθύνη της δολοφονίας άνέλαβε ή οργάνωσή τους.

Ένας από τους αρχηγούς των Ερυθρών Ταξιαρχιών πιστεύεται ότι είναι τώρα ο Γκαλλινάρι —κατά έννιά χρόνια νεώτερος από τον Κούρτσιο — γιά τον οποίο ή αστυνομία λέει ότι άναγνωρίστηκε από μάρτυρες και θεωρείται ένας από τους απαγωγείς του Μόρο.

Η δημοκρατία στην Ιταλία θά ζήση χωρίς έκτακτα μέτρα

ΡΩΜΗ. Η Ιταλική Δημοκρατία τελικά θά δικαιωθεί και θά βγεί πιό ένισχυμένη από την πρόσφατη δοκιμασία της. Κι' αυτό, χάρη στή σωστή και έγκαιρη άντίδραση και κινητοποίηση του ιταλικού λαού. Είναι το συμπέρασμα από μιά ανταπόκριση του Γάλλου δημοσιογράφου κ. Λωράν Σορβέν, άπεσταλμένου της «Ουμανιτέ», ο οποίος γράφει:

—Οί τίτλοι των εφημερίδων είναι χαρακτηριστικοί και αντικαθοπτρίζουν την αντικειμενική κατάσταση: «Η χώρα λέει όχι στην τρομοκρατία», «Ένας σκληρός αγώνας γιά τη δημοκρατία», «Γενικός δημοκρατικός ξεσηκωμός γιά την εξουδετέρωση των τρομοκρατών», «Οί εχθροί της δημοκρατίας, δεν θά περάσουν».

Είναι φανερό συνεχίζει ο Γάλλος δημοσιογράφος, ότι οί τρομοκράτες και οί υποστηρικτές τους, εσωτερικοί και ξένοι πράκτορες, έλπιζαν να σκορπίσουν τον πανικό και τό τρόμο στην χώρα. Αλλά απέτυχαν. Ο ιταλικός λαός, αντέδρασε σωστά και γρήγορα. Είναι γεγονός ότι παρακολουθούν με αγωνία και ένδιαφέρον τα νέα γιά την τύχη του Μόρο. μετά την απαγωγή του, πού ήταν σάν ένας κεραυνός σε γαλανό ούρανό. Αλλά κατά την αποθάρρυνση, ύπήρξε ή αντίδραση και ή κινητοποίηση.

Ο ηγέτης της Γενικής Συνομοσπονδίας Εργασίας Λουτσιάνο Λάμα είπε ότι οί Ιταλοί εργάτες δεν μπορούν να μείνουν αδιάφοροι μπροστά στην σοβαρή αυτή επίθεση εναντίον της δημοκρατίας και του κράτους. Οί κινητοποιήσεις γενικεύθηκαν σε όλη τη χώρα και ένα ηγετικό στέλεχος του Κομμουνιστικού κόμματος, ο Λουΐτζι Πετροσέλλι, είπε.

—Η κοινή συνείδηση των Ιταλών συνετέλεσε ώστε να ένωθούν όλοι μπροστά στον κίνδυνο. Και αυτή ή κοινή συνείδηση και ο νέος αγώνας πού αρχίζει, θά βγάλουν τη χώρα από την κρίση.

Ένα συνδικαλιστικό στέλεχος στη Νεάπολη, ο Ευστζένιο Ντόνιζε, είπε:

—Όλοι οί κάτοικοι αυτής της χώρας, ανεξάρτητα από κοινωνική ή πολιτική θέση, ανεγνώρισαν ότι δεν υπάρχει πλέον παρά ένας μόνο δρόμος: Να αγωνισθούν γιά να εξουδετερώσουν τους εχθρούς της δημοκρατίας.

Ένας άλλος συνδικαλιστής στην Μπολόνια, ο Ρένζο Ίμπέρι, ανέφερε.

—Δεν υπάρχει πλέον κανένας δισταγμός. Όλοι καταλάβαμε ότι πρέπει να απαντήσουμε μαζικά και να εδραιώσουμε την δημοκρατία.

Ο ιταλικός λαός δεν είναι πλέον αυτός που ήταν την επομένη της απαγωγής του Άλντο Μόρο: Τώρα δεν φοβάται, ξεπέρασε το σόκ και βρήκε δυνάμεις γιά να εδραιώσει την ενότητά του απέναντι στον κίνδυνο. Δεν είναι όμως μιά ενότητα πού πραγματοποιήθηκε μονάχα στη βάση, στον λαό. Η ίδια ενότητα υπάρχει και στην βουλή, μεταξύ των βουλευτών και γερουσιαστών των κυριοτέρων κομμάτων.

«Καθένας πρέπει να αναλάβει τις ευθύνες του», είπε ο πρωθυπουργός Αντρεότι και είναι φανερό ότι υπάρχει τώρα μιά συγκεκριμένη διάθεση και εκδήλωση γιά την πραγματοποίηση της εθνικής ενότητας.

Ν' ΑΠΟΜΟΝΩΘΟΥΝ

Ο ηγέτης του Κομμουνιστικού Κόμματος Ενρίκο Μπερλίν γκουερ δεν παρέλειψε να τονίσει:

—Τώρα, όλοι έχουν αντιληφθεί ότι μία νέα κυβέρνηση, πραγματικά δημοκρατική, πρέπει να σχηματιοθεί και όταν απο πει ή σοβαρή κρίση, θά είναι παραίτητο να σχηματισθεί νέα κοινοβουλευτική πλειοψ φία. Πρέπει όμως να απομον θούν οί ταραχοποιοί πού κλη κώνουν την ένταση και ν ξουδετεωωθεί το ένοπλο τμή τους. Φθάνει γι' αυτό μονάχα κινητοποίηση του λαού;

—Δεν είναι αρκετό, λέει κ. Πιέτρο Ίνγκράο. πρόεδρος της Βουλής. Το πρόβλημα ε ναι να εφαρμοσθεί μία πολιτι πυρός γύρω από το έδαφος τ τρομοκρατών. Δεν χρειάζεται μυστικές υπηρεσίες και ή αστ νομία να ενισχυθούν με έκτακτ νομοθεσία και να αποκτήσουν περισσότερα δικαιώματα. Δ χρειάζονται έκτακτοι νόμοι, λ λύ περισσότερο φυσικά, ή ε ναφορά της θανατικής ποιν

Αλλά τί θά κάνουν οί Ι λοί; Η απάντηση στό ερώτ είναι:

—Θά αγωνιστούν γιά την ε ράσιση της δημοκρατίας με τ δημοκρατία.

Είναι όμως αυτό αρκετό;

—Όχι, αλλά είναι απαραί το, γιά να αποτραπεί κάτω α τις τραγικές αυτές συνθήκες ε γλίστρημα πρός την απολυτα χία.

Οί ηγέτες του Κομμουνιστικ Κόμματος διαπιστώνουν ότι ή ε στυνομία και οί μυστικές υπηρε σίες δεν είναι επαρκείς. δεν ε ναι αυτές πού ήταν πρίν από μ ρικά χρόνια. Ανήκουν σ' αυτ άτομα, πού είχαν αναμιχθεί α διάφορες επιχειρήσεις γιά τη αποσταθεροποίηση της χώρας Πρέπει, λοιπόν, να γίνουν αλ λαγές και μεταρρυθμίσεις κα στις δυνάμεις αυτές. αλλά κα από δικαστικό τομέα. Γκκρεμού πάνω από ένα εκατομμύριο ά κες, πού άνοιξαν να γίνουν. Υ πάρχουν 30.000 κρατούμενοι σ φυλακές πού περιμένουν να δ καστούν και άλλες 20.000 πο θά παραπεμφθούν σε δίκη.

—Γιά όλ' αυτά. δεν υπάρχ παρά μόνον ένα όπλο: Η λα κή κινητοποίηση, πού θά φέρ την άλλαγή, λέει ο πρόεδρος τ Εθνοσυνελεύσεως Πιέτρο Ι γκράο.

ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Οί χειρουργικές επεμβάσεις σέ καρδιοπαθείς

ΘΕΤΙΚΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΑΝΑΧΑΙΜ (Καλιφόρνια). Η χειρουργική αγωγή διά της δημιουργίας παρακαμπτηρίου αρτηρίας εις τάς στεφανιαίας θεωρείται ώς ή σημαντικωτέρα προόδος της ιατρικής κατά την τελευταίαν δεκαετίαν. Η αποτελεσματικότης της, όμως, εις τάς περιπτώσεις έλαφρών καρδιοπαθειών ήμφεσβητήθη σοβαρώς εις την πρόσφατον σύνοδον του Αμερικανικού Κολλεγίου Καρδιολογίας, το οποίον συνεκλήθη εις Αναχάιμ της Καλιφορνίας και εις την οποίαν μετέσχον 7.000 Αμερικανοί καρδιολόγοι. Αί απόψεις των δυσπιστούντων εις την αποτελεσματικότητα της χειρουργικής επεμβάσεως συνωψίσθησαν εις μίαν έκθεσιν δημοσιευθείσαν εις το ιατρικόν περιοδικόν «Σιρκιουλέϊσιον» «Εξαιρέσει», λέγει ή έκθεσις, «ωρισμένων μικρών σχετικώς ομάδων ασθενειών, δεν υπάρχουν πειστικαί αποδείξεις ότι ή επέμβασις προλαμβάνει ή επιβραδύνει τον πρόωρον θάνατον».

Η επέμβασις της παρακαμπτηρίου αρτηρίας καθιερώθη τω 1967, όταν είχον συντελεσθή μόλις 37 τοιαύται επεμβάσεις. Έκτοτε εις τάς ΗΠΑ μόνον έχουν γίνει περί τάς 300.000 έως 400.000. Η επέμβασις συνίσταται εις την λήψιν ενός τεμαχίου φλεβός εκ της κνήμης του ασθενούς και την σύνδεσίν της με την αορτήν, και τάς στεφανιαίας αρτηρίας, διά να παρακάμπτωνται τα σημεία θρομβώσεων. Η επέμβασις απαιτεί εξαιρετικά καλώς εξησκημένους χειρουργούς οί οποίο